

ת"פ 42492/03/21 - מדינת ישראל נגד סלימאן בלוט

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42492-03-21 מדינת ישראל נ' בלוט(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט מדינת ישראל	המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד בן חיים נגד	ע"י ב"כ עו"ד קבלאן סלימאן בלוט (עציר)	הנאשם

גזר דין

הנאשם, כבן 30, נותן את הדין בגין 3 אירועי התפרצות לדירות מגורים, אשר בוצעו על ידו תוך שהיה בישראל שלא כדין. זאת, לאחר שהודה בעבירות.

האישומים

1. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 5.7.19 בשעה 06:00 לערך, הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת ילדת שנת 1932 בלוד, הוציא את תריס החלון ממסילתו, הזיז את החלון ונכנס לבית. הנאשם תר אחר רכוש בזמן שהמתלוננת ישנה, אך אז התעוררה והבחינה בנאשם כשהוא מחטט בשידה שליד מיטתה, ומניח חפצים על המיטה. כשצעקה, נמלט הנאשם. בגין אירוע זה, הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ושהייה שלא כדין בישראל, לפי סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה).

2. על פי עובדות האישום השני, ביום 22.1.21, בסביבות השעה 03:30, הגיע הנאשם לחצר בית המתלונן בלוד. הנאשם פירק את כנפי תריס החלון, ניפץ שמשה וחדר לבית. לאחר מכן, כשהוא מצויד בפנס, תר אחר רכוש בבית, וגנב טלפון נייד, מפתחות, מטבע בעל ערך סנטימנטלי וארנק ובו 100 ₪. בעקבות הרעש שגרם הנאשם, התעורר המתלונן משנתו, הבחין בנאשם וצעק לעברו. אז נמלט הנאשם. בגין אירוע זה הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק, שהייה שלא כדין בישראל, לפי סעיף 12 לחוק הכניסה, גניבה לפי סעיף 384 לחוק, והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק.

3. על פי עובדות האישום השלישי, ביום 21.2.21, בין השעות 03:00 ל-07:00 נכנס הנאשם לבית

המתלוננת בלוד, הוציא תריס של חלון וויטרינה, פתח את חלון הזכוכית שלא היה נעול, ונכנס לבית. לאחר מכן, תר אחר רכוש בסלון, וגנב מתיקה ארנק ובו תעודות שונות, כרטיס אשראי וסכום כסף. בגין אירוע זה הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק, שהייה שלא כדין בישראל, לפי סעיף 12 לחוק הכניסה, גניבה לפי סעיף 384 לחוק, והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ התביעה הפנתה לחומרת העבירות וריבוי האירועים, בהם נכנס הנאשם לישראל ללא היתר, לצורך ביצוע התפרצות לבתי מגורים, תוך גרימת נזקים. בנוסף, הפנתה לכך שהנאשם ביצע את העבירות בעת שהמתלוננים נמו את שנתם, ובכך יצר פוטנציאל להסלמת האירוע. נטען כי במקרה דנן אין המדובר בחשש ערטילאי, שכן בשניים מבין האירועים אמנם התעורר המתלונן משנתו ורק אז נמלט הנאשם. נטען כי המתחם ההולם בגין כל אחד מן האירועים נע בין 15 ל- 30 חודשי מאסר. התביעה אישרה כי בנוגע לאירוע הראשון, יש מקום להתחשבות מיוחדת בנאשם, היות שבשעתו, התיק נשמת בטעות מן הרישום המשטרתי ובשל כך נמנעה מן הנאשם האפשרות לצרפו במסגרת הליך פלילי קודם. בעניין העונש המתאים לנאשם, הפנתה התביעה לעברו הפלילי המכביד, הכולל 4 מאסרים על תנאי שחובה להפעילם, המצטברים לכדי 26 חודשי מאסר על תנאי. עוד טענה כי בין יתר הרשעותיו הקודמות, נדון הנאשם בגין אירוע של התפרצות למקום מגורים, וביצוע מעשים מגונים במתלוננת שנמה את שנתה בבית. נטען כי עובדה זו מלמדת כי הסיכון מצד הנאשם איננו ערטילאי כי אם ממשי. בנוסף, הנאשם הורשע בעבירות אלימות כלפי סוהרים. עמדת התביעה היא שבגין מכלול האירועים יש להטיל על הנאשם 54 חודשי מאסר, וכן יש להפעיל את המאסרים המותנים כך שבסך הכל יוטלו 80 חודשי מאסר.

5. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם נטל אחריות והודה בהזדמנות הראשונה. עוד הפנה לכך שבהיותו תושב האזור, לא זכה להפניה אל שירות המבחן, ולא יוכל ליהנות מטיפול שיקומי. נטען כי העובדה שהנאשם הספיק לצבור כמות גדולה של הרשעות למרות גילו הצעיר, יש בה כדי ללמד על נסיבות חייו הקשות. בעניין האירוע הראשון, נטען כי הנאשם ראוי להתחשבות יתרה, שכן רק בשל מחדל התביעה לא הופיע התיק ברישומים ובעקבות זאת הנאשם לא ידע על קיומו ולא היה יכול לצרפו. נוכח הנסיבות, סבור הנאשם כי העונש בגין תיק זה צריך להיבלע בענישה. לעניין האירועים האחרים, נטען כי יש לראות בהם אירוע מאוחד, בשל סמיכות הזמנים. עוד נטען כי הנאשם שוהה בתנאי מעצר קשים, ללא ביקורים, שעה שנעצר כשהוא פצוע בעקבות תקיפתו על ידי אלמונים. הנאשם עתר להפעלת המאסרים המותנים בחופף, וטען כי המאסר המותנה שהוטל בגין עבירה לפי סעיף 406(א) אינו בר הפעלה בעניינו שבו הורשע הנאשם בעבירה לפי סעיף 406(ב).

6. הנאשם בדברו האחרון אמר כי הוא מבקש סליחה ומתחרט על המעשים וכי הוא מעונין להשיג אישור כניסה לישראל.

מתחם העונש ההולם

7. כבר נכתב רבות אודות חומרתה היתרה של עבירת ההתפרצות לבית מגורים, אשר מעבר לפגיעה ברכושו של הפרט, יש בה כדי לפגוע בתחושת הביטחון האישי של אדם, בביתו - מבצרו (ע"פ 7453/08 מד"י נ' **אאזנה** (31.12.08); רע"פ 3565/20 **לביא נ' מד"י** (14.6.20); רע"פ 689/20 **גבאי נ' מד"י** (28.1.20)).

מבלי להאריך יתר על המידה, אזכיר כי פעמים רבות נקבע שמתחם העונש ההולם בגין עבירת ההתפרצות לבית מגורים נע בין 12-24 חודשי מאסר (עפ"ג (מרכז) 57513-07-15 **זצני נ' מד"י** (24.5.16); עפ"ג (ת"א) 17410-10-16 **אזולאי נ' מד"י** (9.1.17); עפ"ג (חי') 67510-12-15 **חסאן נ' מד"י** (25.2.16); עפ"ג (י-ם) 53376-02-13 **טוויל נ' מד"י** (3.7.13); ע"פ 38973-05-16 **רחמני נ' מד"י** (19.7.16)).

במקרים בהם בוצעו עבירות של התפרצות לבית מגורים תוך שהייה שלא כדין, ננקטה מדיניות ענישה מחמירה אף יותר. כך, בגין שתי עבירות התפרצות תוך שהייה שלא כדין אשר אליהן נלוותה עבירת תקיפה, הוטל עונש מאסר למשך 34 חודשים (רע"פ 426/18 **חיג'אזי נ' מד"י** (22.1.18)). בגין התפרצות אחת תוך שהייה שלא כדין, הוטל במקרה אחד 15 חודשי מאסר (רע"פ 5328/09 **מואיד נ' מד"י** (3.6.09)), ובמקרה אחר בו הנאשם נכנס פעם נוספת לישראל על מנת לקחת את הרכוש שהחביא, הוטלו 20 חודשי מאסר, והופעלו במצטבר 12 חודשי מאסר נוספים, ובסה"כ הוטלו 32 חודשי מאסר (רע"פ 8087/14 **אנגאץ נ' מד"י** (10.12.14)). כמו כן, ניתן ללמוד על המדיניות הנוהגת מהחלטות אלו: עפ"ג (מרכז) 57868-07-15 **הנדי נ' מד"י** (11.10.15); עפ"ג (מרכז) 33356-06-13 **הדיב נ' מד"י** (2.1.14); ע"פ 56890-11-14 **שמאסנה נ' מד"י** (11.3.15); ת"פ 7622-02-17 **מד"י נ' חדור** (7.12.17).

8. בענייננו, הנאשם התפרץ באופן אלים ל-3 בתי מגורים בכוונה לגנוב רכוש מתוכם, ובשניים מבין האירועים אף ביצע את הגניבה בפועל. כל זאת, עשה באופן מתוכנן מראש, לאחר שלמטרה זו נכנס לישראל ללא היתר. נכונותו לבצע את ההתפרצויות בשעה שבני הבית נמים את שנתם, מעידה על תעוזתו, נחישותו, ואף אכזריותו כלפיהם.

כידוע, התפרצות לבתי מגורים בשעה שבני הבית נוכחים, טומנת בחובה סיכון נוסף בשל החשש להסלמת האירוע ובכך חומרה נוספת. לצורך הדוגמא, ברע"פ 4352/13 **פלוי נ' מד"י** (1.9.13) אימץ בית המשפט העליון את עמדת הערכאות קמא, לפיה התקיימה נסיבה חמורה במיוחד בכך שנוצר מפגש בין המתלונן ובין הנאשם שהתפרץ לביתו, מה שהוביל להטלת מאסר בן 24 חודשים על הנאשם, ובנוסף הופעלו מאסרים על תנאי כך שבסופו של יום הוטלו שלוש וחצי שנות מאסר (ראו גם: ת"פ (מח' חי') 57218-12-15 **מד"י נ' ויסמן** (16.6.16)).

בענייננו, אין המדובר בחשש ערטילאי, שכן בשניים מבין האירועים (אישומים 1 ו-2) אמנם התעוררו בני הבית משנתם בעקבות ההתפרצות, ונקל לתאר את מידת האימה שתקפה כל אחד מהם למראה הנאשם. על פי תיאור העובדות, רק בדרך נס הסתיימו האירועים הללו ללא פגיעה בגוף או אף בנפש, אך מי יודע כיצד היו עלולים להתפתח הדברים, אילו בחרו המתלוננים לנסות ולהגן על רכושם בתוך ביתם.

9. בחינת תיאור העובדות מלמדת כי באירוע נושא האישום הראשון, לא גנב הנאשם רכוש בפועל, אך זאת רק משום שהמתלוננת, זקנה כבת 90, התעוררה משנתה, וגרמה להימלטותו. אני סבורה כי אירוע זה הוא בעל חומרה

יתרה, שכן הנאשם העמיד את הזקנה בסיכון ממשי לביטחונה האישי, ואף יצר סיכון יתר לשלומה השברירי בגילה המופלג.

10. שקלתי את בקשת הנאשם לקבוע כי העבירות שבאישומים 2 ו-3 מהוות אירוע מאוחד, על פי מבחן הקשר ההדוק שנקבע בהלכת ג'אבר (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מד"י (29.10.14)), ואולם, אין בידי לקבל את הטענה. אמנם, שני האירועים הללו התרחשו בסמיכות זמנים, אך לא מצאתי כל קשר ענייני ביניהם מעבר לפרט זה. שעה שלפניו התפרצויות לשני בתי מגורים נפרדים, ופגיעה בקרבת שונים, אני סבורה כי האינטרס הציבורי מחייב לראות את עניינו של כל אחד מהם כשהוא לעצמו, ולתת ביטוי לפגיעה בו על ידי קביעת מתחם נפרד לאירוע ההתפרצות לביתו. בע"פ 5668/13 מזרחי נ' מד"י (17.3.16), ציין כב' השופט סולברג כי תזכיר חוק העונשין (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה - תיקונים שונים), התשע"ו-2015, מציב שני מבחנים להגדרת "אירוע":

בתזכיר מובע חוסר שביעות רצון מן הפרשנות שנתנה הפסיקה למונח 'אירוע' ("המבחנים הרחבים שבהלכת ג'אבר חותרים תחת סעיף ריבוי העבירות"), ומוצעת בו הגדרה שונה, מצומצמת יותר, שאת 'גבולות הגזרה' שלה יש לשרטט באמצעות שני מבחנים: "המבחן הראשון והמרכזי הוא מבחן טכני באופיו אשר בוחן האם המעשים בוצעו בקרבת זמן ומקום". ההיגיון העומד בבסיסו של מבחן זה, כך מוסבר, הוא כי ביצוע מעשים שונים במרחק של מקום וזמן, מבטא מידת אשם מוגברת, אשר צריכה להתבטא בחלוקה לכמה אירועים; המבחן השני הוא מבחן מהותי באופיו, מטרתו לסייג את המבחן הראשון, והוא מונחה על-ידי שני פרמטרים - זהות האינטרסים המוגנים ומספר הקרבתות. "כך, גם אם המעשים בוצעו בקרבת זמן ומקום, ככל שהמעשים פוגעים באינטרסים מוגנים שונים יותר וככל שמדובר בפגיעות בקרבתות שונים, תגבר ההצדקה לקבוע שמדובר בשני אירועים שונים".

ברוח זו, אני סבורה שאין מנוס מלקבוע כי בעניינינו, האישומים מהווים 3 אירועים נפרדים (ראו גם: עפ"ג 64551-10-13 זינו נ' מד"י (6.2.14); ת"פ 37189-07-19 מד"י נ' קאסה (16.12.19); ת"פ (מח' י-ם 37365-08-13 מד"י נ' אבו עסב (19.11.14); ת"פ (מח' ת"א) מד"י נ' ברמלי (25.2.21)).

11. לאחר כל האמור, אני קובעת כי המתחם ההולם לכל אחד מן האירועים נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

12. למרות גילו הצעיר, הנאשם הוא בעל עבר פלילי מכביד ביותר, בעבירות חמורות מסוגים שונים. את דרכו העבריינית החל עוד בשנת 2007, עת הורשע בהחזקת סמים שלא לצריכה עצמית תוך שהייה שלא כדין בישראל, והוטל עליו מאסר בן 4 חודשים.

במהלך השנים שלאחר מכן, ועד שנת 2015, הורשע ב-5 תיקים נוספים, בעבירות שהייה שלא כדין שנלוו אליהן עבירות סמים, או התחזות, או הפרעה לשוטרים, והוטלו עונשי מאסר למשך מספר חודשים בכל פעם.

בשנת 2017 הורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים תוך שהיה שלא כדין, וביצוע מעשים מגונים במתלוננת שהתעוררה משנתה. תיאור העובדות על פי גזר הדין שהוגש לעיוני הוא מזעזע, באשר הנאשם שב ונכנס לבית המתלוננת פעמיים באותו לילה, נהג כלפיה באלימות ברוטלית, הפשיט אותה, ומצץ את שדה, בעודה צורחת ומנסה לנשוק אותו על מנת שיחדל. כל זאת, כשנראה כי כוונתו המקורית היתה לגנוב את רכושה. בגין מעשיו אלה, הוטלו עליו 30 חודשי מאסר שכללו הפעלת מאסר מותנה.

בעודו מרצה את המאסר בגין התיק הקודם, נדון בשני תיקים נוספים, בגין עבירות שהיה שלא כדין, איומים ותקיפת סוהר, והוטלו עליו עונשי מאסר.

לאחרונה, נדון ביום 26.1.20, בגין עבירות של שהיה שלא כדין, איומים והפרעה לשוטר, והוטלו עליו 9 חודשי מאסר.

13. על פי דו"ח הכליאה שהוגש מטעם התביעה, הנאשם שהה מאחורי סורג ובריח במהלך רוב רובן של השנים האחרונות, ומאסריו האחרונים היו בין התאריכים: 20.8.15 עד 20.12.18, וכן: 17.7.19 עד 26.11.20. לאחר ששחרר ממאסרו האחרון, נעצר מחדש בגין התיקים שלפניי, ביום 10.3.21, ומאז הוא שוהה במעצר עד תום ההליכים.

14. אין מחלוקת בין הצדדים על כך שלנוכח מועדי כליאתו של הנאשם ומועדי שחרורו במהלך השנים האחרונות כאמור, תלויים נגדו 4 עונשי מאסר על תנאי שיש חובה להפעילם, על פי הפירוט הבא:

א. 10 חודשי מאסר על תנאי שהוטלו בת"פ **51970-08-15** בגין עבירות של כניסה למקום מגורים, אשר תקופת התנאי בגינם החלה במועד שחרורו של הנאשם ביום 20.12.18.

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי שהוטלו בת"פ **51970-08-15** בגין עבירות של שהיה בישראל שלא כדין, אשר תקופת התנאי בגינם החלה במועד שחרורו של הנאשם ביום 20.12.18.

ג. 9 חודשי מאסר על תנאי שהוטלו בת"פ **41407-10-15** בגין עבירות רכוש מסוג פשע, אשר תקופת התנאי בגינם החלה במועד שחרורו של הנאשם ביום 20.12.18.

ד. 3 חודשי מאסר על תנאי שהוטלו בת"פ **67646-07-19** בגין עבירות שהיה בישראל שלא כדין, אשר תקופת התנאי בגינם החלה במועד שחרורו של הנאשם ביום 26.11.20.

יוצא כי הנאשם ביצע את העבירות בשעה שתלויים נגדו בסך הכל 26 חודשי מאסר על תנאי.

15. פירוט הרשעותיו של הנאשם משקף אינטנסיביות בלתי שגרתית בביצוע עבירות פוגעניות, ומלמד כי בחר בפשע כדרך חיים, ואינו נרתע מלשוב ולהיכנס לישראל לצורך פגיעה בקרבנות תמימים פעם אחר פעם. לצערי, עלי לקבוע כי במקרה מיוחד זה, ולנוכח עברו הפלילי, מהווה הנאשם סכנה של ממש לקרבנותיו, שהרי הוכח כי הוא מועד

לפגוע בשלומם באופן החמור ביותר, על פי גחמתו האימפולסיבית.

16. מעת לעת עולות לפני בית המשפט טענותיהם של נאשמים, לפיהן המניע לביצוע עבירות ממין אלה שלפניי, היה נעוץ בצורך של הנאשם לפרנס את משפחתו. טענות שכאלה כמובן אין בהן כדי להצדיק את העבירות, אך בהחלט יש בהן כדי לעורר אמפתיה כלפי קשיי משפחת הנאשם. ואולם בשונה מכך, בענייננו לא נטען כי אלה היו מניעי הנאשם, ואף נראה כי אינו נושא בעול פרנסת משפחה, כך שיוצא כי העבירות בוצעו ממניע עברייני טהור, ולא קיימים שום נימוקים לקולא.

17. נטען מטעם הנאשם כי בשעה שנעצר, היה פצוע כתוצאה מתקיפתו בידי אלמוני, ואף הוגשו תמונות המשקפות פציעה כלשהי. ואולם, מעבר לכך שהעניין לא הוסבר ולא בורר, אינני מוצאת כל קשר בין זה ובין העבירות החמורות שבוצעו זמן רב קודם, וללא קשר לפציעה.

18. לא התרשמתי בשום אופן כי הנאשם הפנים את חומרת מעשיו, ואף לא עבר תהליך טיפולי כלשהו. עד כמה אינו מבין את חומרת מעשיו וחומרת מצבו ניתן היה ללמוד מדבריו האחרון, עת בחר להתמקד בכך שהוא מקווה לקבל אישור לכניסה לישראל. המסקנה היא כי נשקפת סכנה ממשית להישנות העבירות, ולפגיעה בקרבנות נוספים.

19. התביעה הודיעה כי היא מסכימה לטענת הנאשם לפיה נפלה תקלה בדיווח אודות התיק נושא האישום הראשון בשעתו, מה שהוביל לכך שנמנעה ממנו האפשרות לדעת אודותיו ולצרפו בעת שנשפט בת"פ 67646-07-19. נטען מטעם התביעה כי בגין אותה תקלה ננקטה התחשבות כך שעמדת התביעה היא שיש להטיל עונש כולל של 54 חודשי אסר, בעוד שאחרת, היתה עמדתה מחמירה יותר. מנגד, ב"כ הנאשם טען כי התקלה ההיא מצדיקה אי הטלת עונש מצטבר כלשהו בגין האישום הראשון.

עיינתי בגזר הדין שניתן בתיק האמור, ומצאתי כי המדובר היה בכניסת הנאשם לישראל ללא היתר, ובריחה מיד השוטרים, שהצריכה מרדף. לא זו אף זו, הנאשם צירף תיק נוסף, בו הורשע באיומים כלפי סוהר שב"ס, כי יפגע בו ובאשתו לכשישוחרר. בגין כל אלה, הוטל עליו עונש של 9 חודשי מאסר, וכן הופעלו מאסרים על תנאי קודמים, כך שבסך הכל הוטלו 18 חודשי מאסר. לדעתי, אילו צירף הנאשם באותו מעמד את התיק נושא האישום הראשון שלפניי, היה מוטל עליו עונש חמור יותר באופן משמעותי, בשים לב לחומרתו של האירוע. לפיכך, ולמרות התקלה שנפלה ברישום התיק, אינני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם לפיה ראוי כי העונש בגינו "יבלע" לחלוטין בין יתר רכיבי העונש שיוטלו. עם זאת, אתחשב בהודעת התביעה ובתקלה זו, בעת קביעת העונש בגין אירוע זה.

20. ב"כ הנאשם עתר להפעלת המאסרים המותנים בחופף זה לזה ולעונש שיוטל, ולכך מתנגדת התביעה.

בסוגיה זו, אפנה להלכה הפסוקה לפיה, ככלל, מאסרים על תנאי יופעלו במצטבר לעונש שהוטל, ולא בחופף לו (ע"פ 7907/14 **וזאנה נ' מד"י** (22.2.15)). חפיפת התנאי שיופעל, למאסר, היא חריג שראוי לנמקו.

בנוגע לחפיפת מאסרים על תנאי זה לזה, נקבע בהלכה הפסוקה כי אף שבדרך כלל אין לחפוף, הרי מקום בו

הוטלו התנאים באותו גזר דין, ומדובר במסכת עבריינית אחת, מתקיים חריג המצדיק חפיפה. לעומת זאת, הכלל הרחב הוא שאין הצדקה לחפיפה (ע"פ 4517/04 **מסרואה נ' מדינת ישראל** (10.3.05)), וכך נקבע במקם בו דובר במסכת עבריינית אחת (ע"פ 3205/12 **מד"י נ' ניקולייב** (24.2.13); עפ"ג 16297-07-14 **מד"י נ' גאנס** (18.9.14)).

ישום ההלכות הללו על עניינו של הנאשם מעלה כי על פי שורת הדין, אין כל הצדקה להורות על חפיפת המאסרים והמאסרים המותנים זה לזה, שכן אין המדובר בפרשה עבריינית אחת, ולא הובאו נימוקים מיוחדים לחריגה מן הכלל.

21. טענה נוספת שהעלה הנאשם היא כי המאסר על תנאי שהוטל עליו בגין עבירות לפי סעיף 406(א) אינו בר הפעלה בגין העבירות בהן הורשע הפעם, לפי סעיף 406(ב). טענה זו שגויה, שהרי כל יסודותיה של העבירה לפי סעיף 406(א) נבלעים בתוך העבירה בה הורשע הנאשם לפני, כך שבהתאם לדין, המאסר על תנאי חל (ע"פ 4517/04 **מסרואה נ' מד"י** (10.3.05)).

22. בסופו של יום, יש צורך בענישה מרתיעה שתבהיר לנאשם את אי הכדאיות להמשיך בדרכו הרעה. עם זאת, לפני משורת הדין ובשל ריבוי המאסרים המותנים, אתחשב בנאשם באופן מדוד וכן אמנע מענישה כספית, בשל המאסר הממושך שיוטל.

גזירת הדין

23. לאחר כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. בגין האירוע נושא האישום הראשון-12 חודשי מאסר.

בגין האירוע נושא האישום השני- 20 חודשי מאסר.

בגין האירוע נושא האישום השלישי- 20 חודשי מאסר.

ב. יופעלו 4 המאסרים על תנאי שפורטו בסעיף 14 לעיל, המצטברים בסך הכל לכדי 26 חודשי מאסר.

ג. הנאשם יישא את העונשים שהטלתי ואת המאסרים שהופעלו בחופף ובמצטבר כך שבסך הכל יישא 66 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו החל מיום 10.3.21.

ד. 14 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג פשע.

ה. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג עוון, או שהייה בישראל שלא כדין.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ח כסלו תשפ"ב, 22 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.